

## Chương 48

# Trùng Trùng Kiếp Nghiệp

**L**

âm Tứ thờ thần khi thấy Nguyệt Dao trút bỏ y trang mình. Một thoáng e lệ then thùng hiện lên dung diện nàng.

Lâm Tứ khoát tay:

- Nguyệt Dao...Muội không được làm vậy.

Mặc cho Lâm Tứ nói, Nguyệt Dao vẫn trút bỏ y trang mình. Thân thể nàng lồ lộ phơi ra với tất cả những đường cong cân đối và đầy đặn. Có lẽ trời đã ban cho nàng một vóc thân mỹ miều không một nét sai sót nên khi tấm thân đó đập vào mắt Lâm Tứ, bất giác tim gã lại đập rộn ràng, mặc dù ý niệm thì chẳng muốn Nguyệt Dao hành động như vậy.

Lâm Tứ phải quay mặt chỗ khác.

Nguyệt Dao bước đến vòng tay qua cổ y. Nàng nhìn Lâm Tứ ôn nhu nói:

- Lâm huynh...Nếu muốn rời cổ động này thì chẳng còn cách nào khác phải chiều theo ý của Tuyết Lan tỷ tỷ...Chúng ta không thể ở trong cổ động này được...Huống chi ngoài kia Tuyết Lan tỷ đang đợi chờ huynh. Và huynh đến Di Hồn Động cốt cũng chỉ gặp Tuyết Lan tỷ tỷ mà thôi.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Nguyệt Dao... Chữ tình rất nặng, rồi muội sẽ ra sao...

Y lắc đầu ôn nhu nói tiếp:

- Muội sẽ khổ, huynh không muốn gieo tình.

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Đừng nghĩ đến Nguyệt Dao... Muội chẳng đòi hỏi gì nơi huynh đâu. Không đòi hỏi, không một chút than thân trách phận...Tất cả hãy để cho số phận.

Nguyệt Dao vòng tay bá lấy cổ Lâm Tứ:

- Huynh đừng khiến cho Nguyệt Dao phải tủi thân. Muội đã khỏa thân trước mặt huynh rồi, xin huynh đừng hất hủi muội. Chỉ có cách đó muội và huynh mới rời khỏi cổ động này.

Nàng áp người vào Lâm Tứ.

Đôi nhũ hoa tròn cứng của nàng chà lên ngực y. Nguyệt Dao nói lớn:

- Tại sao chúng ta không làm được điều này theo ý Tuyết Lan tỷ tỷ chứ?

Nàng vừa nói vừa đẩy Lâm Tứ nằm dài xuống sàn Di Hồn Động. Nàng áp chặt môi mình vào môi Lâm Tứ cùng với những tiếng rên êm ái. Lâm Tứ mím môi. Trái tim gã đập rộn ràng trong lồng ngực và chỉ chực nhảy thót ra ngoài.

Lâm Tứ đâu phải là một pho tượng đá. Gã đâu phải là thần thánh mà chỉ là một con người tầm thường. Đã là kẻ tầm thường thì chẳng ai chối bỏ được sự gợi mời trao thân của một trang giai nhân như Nguyệt Dao mặc dù tâm tư gã luôn nghĩ đến Tuyết Lan.

Tay của Lâm Tứ bất giác đặt vào vòng tiểu yêu nhỏ nhắn, xinh đẹp của Nguyệt Dao. Gã quay mặt chỗ khác để cố trấn tĩnh khỏi cơn hỏa giục đang bùng cháy trong lòng mình. Y lắc đầu nói:

- Dao muội...Huynh không thể làm như vậy được.

Miệng thì nói nhưng hai tay Lâm Tứ vẫn không rời vòng tiểu yêu của Nguyệt Dao. Hắn nhìn nơi khác nhưng lại cảm nhận tất cả sự rung động của Nguyệt Dao đang lan qua pháp thể gã.

Nguyệt Dao áp miệng vào cổ Lâm Tứ. Một cảm giác ướt át thấm qua cổ họ Lâm khiến y chỉ muốn thực hiện ngay hành động chiếm hữu thể xác Nguyệt Dao, mặc dù lý trí của gã vẫn sáng suốt và thông minh.

Lâm Tứ nhỏ giọng nói:

- Nguyệt Dao...

Nàng nhìn gã mà không đáp lời. Đôi mắt ướt tình của nàng ánh lên niềm phấn khích tột cùng.

Nguyệt Dao từ từ đẩy Lâm Tứ nằm xuống sàn cổ động. Tay y vẫn không rời vòng tiểu yêu nhỏ nhắn của nàng. Lưng Lâm Tứ đặt xuống sàn Di Hồn Động thì cũng trào dâng nổi bồn chồn với đầy cảm xúc của nhục tình.

Y nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Dao, nhỏ giọng nói:

- Nguyệt Dao...Muội sẽ khổ...Vì huynh chẳng bao giờ chia sẻ tình của mình khi đã trao nó cho Tuyết Lan...Muội sẽ khổ.

Nguyệt Dao gật đầu:

- Tất cả đối với muội đều là số phận, mà muội không bao giờ muốn cải sửa nó.

Nàng từ từ cúi mặt xuống đặt hai môi miết vào môi Lâm Tứ. Nàng khẽ rên lên một tiếng. Cùng với tiếng rên đó, Nguyệt Dao áp chặt người mình vào Lâm Tứ. Hai người như thể nghe được tiếng hai con tim đang rầm rì với nhau cho dù họ chẳng thốt lời nào. Họ đâu cần gì phải thốt ra lời nói lúc này. Trái tim thổn thức khúc giao tình đã nói giùm họ rồi.

- Cạch...

Âm thanh khô khốc đó phát ra từ phía thạch môn. Nguyệt Dao thì không nghe được âm thanh đó nhưng Lâm Tứ thì khác. Mặc dù y đang bị những xúc cảm nhục dục chi phối nhưng bất cứ mọi âm thanh khác lạ nào cũng đều nhận biết.

Nguyệt Dao vừa toan cởi y trang Lâm Tứ thì y đã đẩy nàng lên:

- Dao muội...Cửa đã mở rồi.

Nguyệt Dao ngơ ngác nhìn Lâm Tứ:

- Huynh nói sao?

Lâm Tứ chớp mắt, từ tốn nói:

- Đúng như muội đoán, Tuyết Lan đã mở cửa Di Hồn Động.

Nguyệt Dao sững sờ.

Lâm Tứ quệt mũi, vội thộp lấy trang phục của Nguyệt Dao khoát vội lên hai bờ vai nàng. Nguyệt Dao đứng thừ ra như pho tượng. Mãi một lúc sau, nàng mới bình tâm vận lại y phục.

Nguyệt Dao hỏi:

- Sao huynh biết Tuyết Lan tỷ tỷ đã mở cửa động?

Lâm Tứ quệt mũi nói:

- Huynh biết...Muội không cần phải hy sinh cho huynh nữa.

Lâm Tứ lại nghĩ thầm:

- “Nếu Tuyết Lan không mở cửa Di Hồn Động sớm hơn, thì có lẽ bây giờ mình đã có thêm một ái thiếp nữa rồi”.

Ý niệm đó phát sinh trong đầu khiến Lâm Tứ phải nhìn lại Nguyệt Dao bằng ánh mắt trù cảm.

Lâm Tứ nắm tay Nguyệt Dao, nhỏ giọng nói:

- Nguyệt Dao...Nếu như muội và Tuyết Lan có duyên phần...

Lâm Tứ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tất nhiên ý nghĩ thầm kín trong đầu gã, Nguyệt Dao cũng đã đoán ra. Đôi lưỡng quyền của nàng bùng e lệ, nhưng nàng lại lắc đầu:

- Không đâu... Muội không tranh giành với Tuyết Lan tý tý đâu. Tuyết Lan tý tý làm như vậy là quá tốt với muội rồi... Ít ra muội cũng thổ lộ được tình cảm của mình với huynh.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Cả hai người đều quá tốt với Lâm Tứ... Chẳng biết mai hậu, huynh phải đền đáp lại như thế nào?

Nguyệt Dao ôn nhu nói:

- Chỉ cần huynh đối xử với Tuyết Lan tý tý tốt là được rồi. Muội cầu mong huynh và tỷ ấy là một đôi hiền lương lệ nổi tiếng khắp võ lâm.

Lâm Tứ khẽ gật đầu, nắm tay Nguyệt Dao:

- Huynh vô cùng cảm kích khi nghe câu nói này của Nguyệt Dao. Nhưng còn muội thì sao?

Nguyệt Dao gượng cười:

- Huynh đừng lo cho muội... Đã nói là số phận tất muội biết phải làm gì rồi trong ngày mai này.

Lâm Tứ nói:

- Nguyệt Dao sẽ làm gì?

- Muội chưa nói ra bây giờ đâu... Khi nào cần thì muội sẽ nói.

- Nhưng nếu bây giờ huynh muốn biết.

- Nguyệt Dao sẽ không nói với huynh.

Nàng cười mỉm.

Hai người sóng bước hướng về cửa Di Hồn Động. Lâm Tứ quay sang Nguyệt Dao:

- Dao muội....Nếu như huynh nghe nhầm âm thanh khi nãy thì sao?

Nàng lắc đầu:

- Muội tin huynh không nghe nhầm đâu.

- Nhưng cửa Di Hồn Động lại không mở được.

Đôi lưỡng quyền của Nguyệt Dao ửng hồng e thẹn. Nàng lắc đầu:

- Muội cũng không biết phải làm sao.

Lâm Tứ quệt mũi. Đây đúng là động tác cố cựu đã trở thành thói quen khi gã quyết định một điều gì. Gã từ tốn nói:

- Nguyệt Dao...Muội có thể nhận Tuyết Lan làm tỷ tỷ, thì sao không nhận huynh?

Nguyệt Dao tròn mắt nhìn Lâm Tứ:

- Huynh muốn nói...Nguyệt Dao...

Lâm Tứ khẽ gật đầu:

- Huynh chẳng có tình với muội.

Nguyệt Dao lắc đầu:

- Không đâu...Nguyệt Dao không muốn chia tình với Tuyết Lan tỷ tỷ đâu... Bất cứ thứ gì trên đời này cũng có thể chia được nhưng tình yêu thì không. Nó chỉ có thể thuộc về một người, mà người đáng được hưởng quả tình của huynh chính là Tuyết Lan tỷ tỷ.

Lâm Tứ buông một tiếng thở dài:

- Thôi được...Huynh càng cảm kích muội hơn nữa.

Lâm Tứ và Nguyệt Dao bước đến cửa Di Hồn Động.

Lâm Tứ giữ Nguyệt Dao lại. Y bước đến thạch môn, rồi vận chuyển công lực vào song thủ, từ từ áp thẳng vào phiến đá án ngang cửa động.

- Cạch...

Lâm Tứ vừa mới nhả kinh thì phiến đá dịch chuyển rồi từ từ rút lên trên nóc Di Hồn Động.

Nguyệt Dao reo lên:

- Lâm huynh... Chúng ta đã ra được bên ngoài rồi.

Nàng vừa nói vừa bước nhanh đến bên Lâm Tứ:

- Chắc chắn Tuyết Lan tỷ tỷ đang chờ huynh bên ngoài...

Nguyệt Dao kéo tay Lâm Tứ ra khỏi Di Hồn Động. Nàng gọi lớn:

- Tỷ tỷ...Muội biết tỷ đang ở đâu, mau xuất hiện đi... Muội trả Lâm huynh về cho tỷ nè...

Vẻ ngây thơ của Nguyệt Dao khiến Lâm Tứ phải chạnh lòng. Y biết Nguyệt Dao đau khổ như thế nào nhưng ngoài mặt thì vẫn giữ vẻ bình nhiên như chẳng hề có chuyện gì xảy ra đến cho nàng.

Nguyệt Dao buông tay Lâm Tứ, lớn tiếng gọi:

- Tỷ tỷ... Tuyết Lan tỷ tỷ... Nguyệt Dao trả huynh ấy lại cho tỷ đây... Tỷ đừng ép Nguyệt Dao nhe... Nguyệt Dao biết, tỷ rất yêu Lâm huynh... Còn ẩn mặt làm gì nữa... Lâm đại ca cũng rất yêu thương tỷ dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nguyệt Dao im lặng nhìn sững về phía hòn đá trước mặt mình. Nàng thờ người khi thấy trên hòn đá kia có vết máu đỏ ối.

Lâm Tứ thấy Nguyệt Dao im lặng liền bước đến:

- Dao muội...

Nguyệt Dao chỉ hòn đá:

- Huynh nhìn kia.

Lâm Tứ nhận ra ngay vết máu đỏ au thắm trên hòn đá. Y vội bước đến hòn đá đó. Những dấu máu lốm đốm tiếp tục rải về phía trước.

Lâm Tứ hồi hợp với linh cảm điều gì đó sắp xảy đến cho mình. Y quay lại nói với Nguyệt Dao:

- Dao muội, cẩn thận đó.

Nguyệt Dao gật đầu.

Lâm Tứ lần bước theo dấu máu để lại. Nó dẫn Lâm Tứ đến một gian thảo xá. Nguyệt Dao cũng lần bước đến bên Lâm Tứ:

- Lâm huynh... Chuyện gì vậy?

- Rồi muội sẽ biết.

Lâm Tứ đẩy cửa gian thảo xá. Mùi xạ hương nồng nồng của Tuyết Lan. Mùi xạ hương mà cách xa mười dặm, Lâm Tứ vẫn có thể nhận ra đó là mùi hương của Tuyết Lan.

Tim của Lâm Tứ tưởng chừng như muốn nhảy thọt ra ngoài khi ngửi được mùi xạ hương quen thuộc đó. Y buột miệng nói:

- Tuyết Lan...

Lâm Tứ đẩy cửa thảo xá bước vào. Y đứng thừ ra như pho tượng, chân chôn sâu xuống đất những tưởng không nhấc lên được.

Tuyết Lan nằm duỗi dài trên chõng tre, với sắc diện nhợt nhạt. Sắc diện của những xác chết. Lâm Tứ tròn mắt nhìn thi thể Tuyết Lan mà những tưởng lưỡi gã đã bị thụt hẳn vào trong không thể cất nổi một tiếng nào.

Tuyết Lan nằm trên chõng tre, tay đặt lên vùng đan điền mắt nhắm khịt hai mí.

Lâm Tứ lắc đầu thẩn thẩn nói:

- Tuyết Lan... Tuyết Lan...

Cổ họng của Lâm Tứ cứ như có khối than hồng chẹn lại, đốt cả những luồng chân khí y muốn hít vào hoặc thở ra.

Nguyệt Dao bước vào. Nàng cũng sững sờ khi thấy thi thể Tuyết Lan.

Nguyệt Dao há hốc miệng. Nàng cũng như Lâm Tứ chẳng thể nào thốt nổi một ngôn từ nào nữa. Lâm Tứ ào đến ôm Tuyết Lan. Thi thể nàng còn nóng ấm nhưng hồn thì đã trút ra khỏi xác rồi.

Lâm Tứ gào lên:

- Lan muội... Nương tử... Sao lại như thế này?

Lâm Tứ ôm chặt lấy thi thể của Tuyết Lan:

- Sao lại như thế này chứ... Sao lại như thế này chứ...

Gã gào lên:

- Ai đã giết Lan muội?... Nương tử... Ai đã giết nương tử của ta?

Nguyệt Dao đứng thẩn thờ nhìn Lâm Tứ. Cái chết của Tuyết Lan quá đổi bất ngờ đối với nàng. Nhìn Lâm Tứ đau khổ ôm xác Tuyết Lan mà trái tim Nguyệt Dao nhói buốt.

Lâm Tứ áp đầu Tuyết Lan vào ngực mình:

- Lan muội... Tỉnh lại đi... Tỉnh lại đi... Huynh đến tìm muội đây nè, sao muội lại bỏ huynh chứ?... Sao muội lại bỏ huynh chứ?

Lâm Tứ gào lên xốc lấy Tuyết Lan thì trong tay nàng rớt ra tấm lệnh bài Tiên Thiên. Lâm Tứ vội nhặt tấm lệnh bài đó lên xem. Trên tấm lệnh bài Tiên Thiên khắc ba chữ.

- Mạn Kinh Hồng.

Lâm Tứ nghiêng răng nói:

- Mạn Kinh Hồng... Người dám làm chuyện này?...

Nguyệt Dao bước đến bên Lâm Tứ:

- Huynh...

Lâm Tứ lại nhìn nàng. Những đường chỉ máu trong đáy mắt Lâm Tứ hiện lên đỏ ửng khiến Nguyệt Dao phải rùng mình:

- Dao muội... Nương tử của huynh chết rồi.

Nàng đỡ lấy thi thể Tuyết Lan đặt xuống chông tre rồi nói với Lâm Tứ:

- Huynh đừng đau khổ nữa, hãy để tử ấy ra đi trong bình yên.

Lâm Tứ ngơ ngẩn nói:

- Kinh Hồng đã sát tử Tuyết Lan.

- Muội biết.

- Huynh phải trả món nợ này với hắn. Hắn phải trả món nợ máu này cho nương tử của huynh.

Buông một tiếng thở dài. Nguyệt Dao nắm tay Lâm Tứ. Nàng nhã nhặn nói:

- Huynh muốn trả thù đó là chuyện huynh phải làm, còn ngay bây giờ, huynh phải lo hậu sự cho tử tử.

Lâm Tứ quỳ xuống bên chông tre gục đầu vào người Tuyết Lan:

- Lan muội...

Khi ánh tà dương chìm xuống đường chân trời. Lâm Tứ đã đắp xong cho Tuyết Lan một nấm mộ. Còn Nguyệt Dao thì phủ lên nấm mộ đó một lớp hoa do chính tay nàng hái tại Di Hồn Cốc.

Lâm Tứ quỳ trước nấm mộ của Tuyết Lan. Y im lặng để lắng nghe sự chia cắt mà vĩnh viễn chẳng bao giờ y có thể tìm lại được hồng nhan tri kỷ.

Nguyệt Dao quỳ xuống bên Lâm Tứ. Thỉnh thoảng nàng liếc trộm gã mà cảm thấy tim mình nhói buốt cùng với nỗi đau của Lâm Tứ.

Buông tiếng thở dài, Lâm Tứ nhắm đọc lại bài hát hôm nào mà Tuyết Lan đã ca tặng cho y bên dòng sông Dương Tử:

*“Xuân đến rồi lại đi*

*Hoa nở rồi hoa tàn*

*Tuyết đến rồi lại tan*

*Tình yêu vừa hé nụ  
Sao vội vã chia xa  
Biên biệt một cõi trời  
Biết tìm đâu tri kỷ  
Ôm một mối tình chung  
Hẹn lại kiếp lai sinh”.*

Nghe Lâm Tứ thốt ra những câu hát đó mà trái tim Nguyệt Dao quặn đau như thể có muôn ngàn mũi kim vô hình chỉ chích đâm toạc trái tim nàng.

Lâm Tứ đứng lên. Nguyệt Dao cũng đứng lên theo Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhắm nói:

- Mạn Kinh Hồng.

Giọng nói của Lâm Tứ vừa chua chát vừa đánh gắt mà khi đập vào tai Nguyệt Dao bất giác nàng phải rùng mình gai lạnh.

Hai người rời ngôi mộ của Tuyết Lan chưa được bao lâu thì một người xuất hiện. Người đó vận áo thụng, đeo mặt nạ dát vàng. Đường chỉ thêu trên áo thụng họa bốn con thú tứ linh và vầng nhật quang đã thổ lộ chức phận của người đó chính Đại Thiên Giáo Chủ.

Đại Thiên Giáo Chủ đứng trước nấm mộ của Tuyết Lan. Lão buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đó là số phận của cô... Tuyết Lan cô đừng trách bốn tọa. Tất cả chúng ta đều phải chung một số phận đó. Giang Thiếu Hải đã đi trước, hy vọng cô sẽ theo kịp với Giang Thiếu Hải.

- o O o -